

„Tricolorul la români - înseamnă de identitate”

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meşinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Culoare
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

Regina Maria - inimoasa luptătoare pentru înfăptuirea Marii Uniri

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Mai mult decât o Femeie,
mai mult decât o Regină, un simbol.”
(Prințesa-scriitor Elena Văcărescu)

Momentul crucial, tragic, dar și de apogeu al Reginei Maria, similar cu al Țării ei dragi, România, pe trei sferturi invadată de aceeași dușmani creștini ce o râvnesc a odrăslit, culmea, în perioada cea mai dramatică a vieții ei, când se afla la Iași în refugiul pe care și-l împlenea alături de țară cu tristețe și durere: o Țară cu sufletul și cu trupul sfârtecat și cu mulți dintre fii ei morți; o Mamă cu sufletul și cu trupul frânt lăsând în pământul ocupat jertfa copilului ei.

Suferința războiului crud până la urmă le-a înnobilit deopotrivă și pe Țară și pe Regină: „Mă aflam în miezul acestei situații, fiind la rândul meu tot o refugiată, o Regină cu mâinile goale, o mamă ce tocmai își înmormântase pruncul, aflat printre primele victime ale epidemiei ce izbucnise cu violență-simțeam din plin această deznădejde, fiind prea zdrobită de durerea mea pentru a-i mai ajuta pe alții. Puțin câte puțin, suferința cumplită din jurul meu a reușit totuși să mă îndepărteze de propria-mi amărăciune, mi-a insuflat dorința arzătoare și nestăvilită de a fi de folos poporului meu și prin el țării mele, într-un moment în care ultimul dram de speranță părea să ne fi părăsit.

Ceva în sinea mea îmi spunea că glasul meu, ridicându-se deasupra tuturor, era acum trebuincios celorlalți; deveniserăm atât de neînsemnați, de zgribuliți, de neajutorați, iar în ținuturile noastre mai primitive ideea unei mame pe care să o știi aproape, de care să te sprijini, însemna o mare mângâiere, poate cea mai mare.” (MARIA Regina României, Țara Pe Care O Iubesc - Memorii din exil. Cu ilustrații de Regina Elisabeta a Greciei. Trad. Maria Berza, Humanitas-București, p. 5-6)

Ursitoarele Reginei MARIA a ROMÂNIEI, prin Grijă de sus i-au pregătit și împodobit vremea venirii pe lume sub zodia princiară a neprevăzutului, a Suferinței și a Frumosului.

Răsfoind în sinaxarul destinului ei a văzut că „tot ce era rău și crud se îndulcește, iar ce era frumos și fericit își păstrează aura luminoasă. Cred că am avut din naștere o fire de artist, dintotdeauna am iubit frumosul și cu trecerea anilor îl iubesc tot mai mult... Întotdeauna am fost considerată o femeie frumoasă-

„Tricolorul la români – înseamnă de identitate”

de fapt, după părerea mea, am fost considerată chiar mai frumoasă decât eram-, dar viața femeii e mult mai interesantă când e luată drept „o frumusețe” de toată lumea.” (MARIA Regina României - Jurnal de Război 1916-1917, Trad. Anca Bărbulescu. Ed. îngrijită de L. Boia, Ed. Humanitas-București, p. 26).

Marele naționalist creștin Doctorul Șerban Milcoveanu ne-a împărtășit admirația la superlativ pentru marea noastră Regină: „Regina Maria-cea mai frumoasă femeie din Europa. În plus supra-inteligentă și supra-talentată. Răniții și ostașii din primul război mondial i-au dat cognomenul de „Cea Bună”.

2

Era nepoata reginei Angliei și nepoata țarului Rusiei și ca atare avea pasiunea serbărilor împărătești și a călătoriilor triumfale. Avea un mare dușman ministrul de Finanțe Vintilă I. C. Brătianu și un mare aliat primul ministru Ionel I. C. Brătianu.

Săptămânal cerea la telefon subvenții pentru serbări și călătorii. Vintilă I.C. Brătianu știa dinainte și închidea telefonul la jumătatea convorbirii. Atunci Regina Maria făcea al doilea telefon la Președinția Consiliului de Miniștri și Vintilă I.C. Brătianu primea de la Ionel I.C. Brătianu consiliul poate rugămintea de a elibera banii necesari.

Argumentul cu care Ionel I.C. Brătianu convingea pe Vintilă I.C. Brătianu: „Ce vrei, dragă dacă suntem Regat în loc de Republică și avem o Regină din două dinastii imperiale.”

Vintilă I.C. Brătianu ofta și plătea, dar prin București el mergea pe jos pentru ca Ministerul să nu cheltuiască banii cu benzina.”(Milcoveanu Șerban, *Politica în întrebări cu/fără răspunsuri*. Vol. I, editat de Asociația foștilor președinți ai studențimii-persoană juridică și de Liga pentru apărarea Adevărului istoric-persoană juridică, București.)

Augusta noastră suverană și-a iubit Țara care, a înfiat-o integral și la rândul ei a înfiat-o inimii ei mari cât o Patrie dragă dacoromână.

A venerat Dragostea cerească, Iubirea pământescă, poporul, natura, costumul național, lăcașurile sfinte, văile și dealurile, munții și apele, florile și păsările, pruncii și bătrânii, Codrul și Primăvara, toamna și viorelele, tot ce era românesc și dumnezeiesc în Regatul ei, dar și caii, armăsarii pur sânge, căci și ea prea mult a iubit...

A rămas veșnic îndrăgostită de țara ei adoptivă, ROMÂNIA - Grădina Maicii Domnului - Regatul divin al Dumnezeieștii – MARII - Împărăteasa Cerului și a Pământului:

„Țară iubită! Te văd în toată frumusețea ta și fiecare imagine îmi e la fel de dragă; oriunde mi se îndreaptă ochii văd locuri pe care le-am iubit...

Îți văd câmpiile, codrii, munții, dealurile și văile...

Îți văd luncile fermecate ale râurilor sau ale pâraielor, văd iarba verde de sub sălcii...

Văd aburul ușor al colbului plutind în liniștea serilor de vară pe ogoare...

Văd vechile cruci de piatră de pe marginea drumului, străjuind neclintite câte un loc, semănând uneori cu bătrânii pustnici ce nu mai au de-a face cu vreun muritor.

„Tricolorul la români – înseamnă de identitate”

Văd țăranii cum se întorc de pe ogoare la asfințit, cu cămășile albe pătate de sudoare, și copilașii cu hăinuțe colorate alergând cu pași mărunți pe lângă ei, în timp ce soarele aprinde cerul cu flăcări minunate înainte să se cufunde în zare...

Dar codrii îmi sunt cei mai dragi primăvara, când frunzele copacilor sunt străvezii, precum vitraliile, când viorelele și floarea - Paștelui acoperă pământul cu mii de steluțe, ori toamna, când culorile lor sunt mai minunate ca visul de poet”. (MARIA Regina României, Țara Pe Care O Iubesc..., op. cit., p. 64-65).

3

Zelul regal, suveran al Reginei Maria a României, deși era cel de autoritate *augustă*, nu avea caracter de absolutism, nu tindea spre afirmare politică, ci răspândea acea aură a Frumuseții, a Maternității creștine naționale, acel simț și instinct diplomatic, de îndrăzneală, de implicare și asumare politică: „*Ea nu a rămas, precum regina Elisabeta, departe de viața politică, consemnează istoricul Ioan Scurtu, ci s-a implicat direct, acționând nu numai pe lângă rege, dar și participând la convorbiri cu diplomați străini și frunțași ai vieții politice din România.*” (Ioan Scurtu, *Regele Ferdinand*. Ed. Garamond, București, 2016, p. 26)

Atitudinea fermă a reginei Maria cu privire la tratatul din anul 1883, cum că acesta nu putea să oblige România de a nu se împotrivi Imperiului Habsburgic, dacă interesele naționale cer acest lucru era destul de „*clară și deschisă*”.

Principesa Maria Alexandra Victoria de Edimburg, pășea spre tronul de Regină a României în cadența suverană cu poporul spre înfăptuirea idealului lui suveran, suzeran, național.

Într-o conversație cu I.G. Duca, Regina Maria spunea răspicat: „*...Eu de țara asta nu mă despart. Înțeleg aspirațiile ei și le îmbrățișez. De altminteri, unde să merg? Eu germană nu sunt, la drepturile mele de principesă engleză m-ați obligat să renunț când m-am măritat, altă patrie decât România nu am.*” (Apud Mircea Mușat și Ion Ardeleanu, *De la statul geto-dac la statul român unitar*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1983, p. 446).

Regele Ferdinand, deși poseda multiple calități era: „*stângaci, fără poză și prestanță*” (Ioan Scurtu, op. cit., p. 24) ..., afișând o „*timiditate bolnăvicioasă...*, o *compromițătoare stângăcie și o lipsă cumplită de de armonie și de majestate.*” (I.G. Duca, *Memorii*, vol. I, București, Ed. Expres - 1992, p. 135).

Lipsindu-i însușirile esențiale: vigoarea, zelul, diplomația, tenacitatea, iubirea poporului, asumarea, hotărârea și rezolvarea rapidă al situațiilor politice extreme, cum a fost cazul izbucnirii războiului, pierderile de teritoriu și consecințele lui nefaste pentru prezentul și viitorul țării și al poporului român, regele purtându-și drama în suflet se poticnea deseori.

Regele Ferdinand era desigur educat și spiritual, dar îi lipsea vloga de bărbat și de monarh.

Nu era ușor pentru Ferdinand să lupte împotriva țării natale, însă dragostea Reginei Maria pentru Patria ei regală, adoptivă l-a covârșit ajutându-l să iasă din această sfârtecăre sufletească: „*...A trebuit să-i impun inimii mele tăcerea* (spunea regele); *asta n-a fost ușor; cu sufletul torturat am luat hotărârea de a-mi face datoria față de poporul român ale cărui destine le conduc.*” (Alexandru Marghiloman, *Note politice*, vol. II, 1916-1917, p. 155)

În luarea acestei decizii covârșitoare a regelui Ferdinand un rol hotărâtor i-a revenit frumosului prinț oltean Barbu Știrbei: „*...Lângă dânsul sta însă neclintit în hotărârea de a lupta alături de Aliați pentru înfăptuirea românismului Barbu Știrbey. Lui i se datorește în primul rând hotărârea regelui. Cum s-*

„Tricolorul la români – înseamnă de identitate”

a hotărât, prin ce lupte sufletești, cu ce jertfe, e meritul regelui și numai al conștiinței lui. Că această eroică luptă sufletească a dat-o în această direcție și nu într-alta, meritul îl are, întreg, Știrbey.” (I.G. Duca, op. cit., p. 151)

În sângele Reginei Maria, fostă principesă Maria Alexandra Victoria de Edimburg, nepoata reginei Victoria a Marii Britanii, cochetă, aristocrată, inteligentă, deșteaptă și frumoasă, dogorea fierbințeala slavă și senzuală a Marii Ducese Maria Alexandra a Rusiei, fiica țarului Alexandru al II-lea, martirul și a țarinei Maria, precum și calmul, cumpănirea, tenacitatea și fascinația *navigării* ducelui-marinar Alfred de Edimburg și Saxa – Coburg – Gotha.

4

La cumpăna dintre vremuri, când se juca drama destinului țării sale, Regina Maria a luat calea diplomației să lupte pentru soarta Regatului român, pe care-l purta în sufletul ei mare.

Întâlnirea dintre cel mai urât om politic al vremii iudeul-francez Georges Clemenceau și cea mai frumoasă femeie a timpului, Regina Maria este revelatoare: „*Lui Clemenceau (martie 1919-n.n.) îi făcea plăcere să stea de vorbă cu această femeie dârză (Regina Maria), dotată cu simț politic, pe care rar îl întâlnește la omologii săi...*”, consemna Jean de Cars, citat de Cornel Bîrsan în *Doamne și Domnițe, Jupânițe și Amante ale Domnilor Români*, Ed. Libres, București - 2017, p. 588)

Frumoasa noastră suverană a luat atitudine fățișă și frontală la Conferința de la Paris din 1919, privind apărarea drepturilor țării sale, îngrozindu-l și înspăimântându-l pe fiorosul tigr - Clemenceau care se destăinuia astfel colegului diplomat Andre Tardiéu: „*Cum să se poate înțelege un tigr ca mine cu o leoaică ca asta?*”

În ființa Reginei Maria înzestrată de Dumnezeu și de gena părintească sălășluia o conștiință deosebit de puternică, o tărie de caracter de cremene, o iubire nemărginită și o *bărbăție* demnă de marii Eroii daci ori Cavaleri medievali, dar și o popularitate care se răsfrângea în evlaviea poporului ce o venera ca pe o Fiică și o Mamă deopotrivă.

Regina Maria și-a legat, și-a împletit, și-a împlinit Soarta ei regală cu Destinul poporului pe care îl iubea cu dragoste sfântă de Mamă. Ea era profund conștientă că se asumă unui moment istoric frumos, aspru, dar și crucial în același timp, străduindu-se din răputeri să-i de-a măreția regală a suferinței și a iubirii sale frumoase.

Frumoasa noastră Regină Maria conștientiza faptul că încercările dramatice prin care trece un mare caracter sau un mare popor, mai de vreme sau mai târziu aduc și supremele biruințe.

Pe cerul luminos și serafic al Patriei sale, unde se lăfăiau Zorii strălucitori ai geniului acestui mare Neam dac, Regina Maria întrezărea ivirea norilor negri care anunțau furtuna războiului:

„*Vai, de ce nu sunt eu rege? M-aș duce peste tot, aș vedea totul, aș vorbi cu soldații și aș rămâne printre ei până ar ajunge să mă adore și ar pleca bucuroși la luptă în numele meu-aș fi o realitate în rândurile lor, nu un nume!*”

Aș vrea să fiu eu rege-poate aș fi un rege rău, dar n-aș îngădui să se spună minciuni pe seama mea, i-aș obliga pe toți să-și facă datoria de dimineața până seara, cu cuvinte aspre și fapte și mai aspre dacă ar fi nevoie-nu e vremea să ezităm sau să încercăm experiențe, e vremea pentru acțiune, acțiune fără ocolișuri, clară, hotărâtă! Orice ezitare și lipsă de vlagă pun în primejdie țara.” (MARIA Regina României - Jurnal de Război 1916-1917. Op. cit., p. 9, Însemnarea din 5/ 18 septembrie 1916)

„Tricolorul la români – înseamnă de identitate”

Dârzenia și autoritatea Reginei Maria nu sta numai în coasta lui Ferdinand, ci înfiera și lașitatea fiului ei Carol, înainte ca acesta să se înroleze și să devină dezertor: „Cum poți sta liniștit când patria ți-e cotropită, când fiecare zi aduce vești și mai desperate? Nu-nțelege noblețea rolului pe care ai putea să-l joci? [...] Ai putea fi idolul armatei, credința ei, speranța ei; în loc de toate astea tu nu ești nimic, nimic altceva decât un băiat care-și pierde vremea acasă.” (Paul al României, Carol al II-lea, regele României, București, Ed. Holding Reporter, p. 23)

Din ipostaza de Căprioară regală care țâșnea printre dealurile și pădurile Regatului se transpunea în cea a Eroinei în mijlocul trupelor și în cea a Mamei lângă căpătâiul suferinzilor.

Faptul că unitățile străine ale Crucii Roșii nu mai pridideau cu starea mulțimii bolnavilor, Suverana a înființat societatea sa filantropică *Regina Maria*, alinând răniții și muribunzii.

Ființa ei care emana mireasma frumuseții sale regale era într-o permanentă stare de dăruire și de jertfă: „Războiul mă silește cu adevărat, să dau tot ce e în mine din toate punctele de vedere și să mă iau în serios. Adunasem pe toți miniștrii străini, pe toți reprezentanții străini ai Crucii Roșii, pe toți delegații Crucii Roșii române și pe miniștrii noștri, cei care îngrijesc de buna stare obștească.

Izbutii să pun temelie întocmirii dorite de mine și să văd primele puncte statornicite, anume ca fiecare țară, să numească un reprezentant al ei și că aceștia laolaltă să-și împartă munca, după cum li se va părea mai bine. Eu rămâneam ca ocrotitoare a întregii organizări și aveam să fiu gata în orice clipă să primesc pe acești reprezentanți, căci aveau nevoie de îndrumare sau când aduceau vreun raport”. (Maria, Regina României, *Povestea Vieții Mele*. Ed. Moldova, Iași, 1991, vol. III, p. 288-289)

Străbătea mulți kilometri dobândind suferință și împărțind milostenie: pâine, zahăr, țigări, bomboane, cărți de ale ei, iconițe, cruciulițe, medalii pentru soldații viteji, sfaturi pentru ofițeri și rugăminți pentru generali. Mergea peste tot pe unde stăpâneau durerea și tifosul: prin gări, bordeie, trenuri-spitale, spitale improvizate, spitalul ei - *Regina Maria*, tranșee, corturi militare, comandamente, marile cimitire cu puzderia lor de morminte mereu, mereu proaspete: „Am dat câte ceva fiecărui bolnav, fiecărui agent sanitar, iar tuturor doctorilor și ofițerilor de altă naționalitate, câte un mic portret de al meu iscălit. Starea sufletească a tuturor era plină de înflăcărare”. (Maria, Regina României, *op. cit.*, p. 167)

Înflăcărata Regină Maria a fost sufletul celor de pe front, cât și inima celor rămași în grija ei părintească, improvizând zeci de cantine și organizând ceremonii în care a decorat cu Crucea „**Regina Maria**” pe „toate doamnele, doctorii, infirmierele și sanitarii care lucraseră fără răgaz prin spitale. A fost o adevărată plăcere atît pentru ei cît și pentru mine.” (ibid., p. 249)

Cu ambele mâini Regina Maria își împărțea sufletul și inima sa în dreapta și în stînga, în față și înapoia sa, în timp ce se mai găseau iude care să arunce în ea cu insulte ori cu pietre: „Mărturisesc că m-a năpădit o nețărmurită disperare. Mă lupt împotriva năvalei unui puhoi de dezastre. Nu sunt scutită de nici o durere, nici măcar de simțirea că mulți, în ceasul acesta de nenorocire, sunt gata să arunce cu pietre în mine. Totuși, cei ce sunt vrednici de ținut în seamă nu încetează de a striga: „**Ajută-ne, ajută-ne; tu ești cea care trebuie să ne ajuți!**”

Și pentru că mă cred toți plină de stoicism, mă doboară cu dezvăluirea celor mai grozave adevăruri, cu uneltirile ascunse, a egoismului, a trădării; și cu toate acestea, trebuie să găsesc puterea de a le răbda cu inima mea de femeie, căreia i s-au smuls prea multe. A muri ar fi mai ușor, decât a răbda toate astea. Și mereu, același strigăt: „**Ajută-ne, ajută-ne!**”

„Tricolorul la români – înseamnă de identitate”

Doamne, dacă vreodată o femeie a avut nevoie de ajutorul tău, sânt eu aceea! Dar tu ești așa de sus, deasupra noastră în cer, așa de îngrozitor de departe!... Însă voi încerca, voi lupta, voi lupta orbește, căci lumină nu e; voi lupta fără nădejde, căci nu găsesc pe nimeni care să mă poată sprijini pînă la amarul sfîrșit. Iar dacă îmi va fi scris să fiu învinsă, la urma-urmei vreau să cad cu fața spre dușman.”(Maria, Regina României, op. cit., p. 89-90)

Regina Maria dăruia tot ce avea, dar și primea admirația aproape a tuturor românilor.

Torentul ei de iubire, Dorul ei pentru Țară s-a revărsat ca o nestăvilită cascadă a dragostei.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Părintelui ceresc nu s-ar fi înfăptuit Creația lumii.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Fiului dumnezeiesc nu s-ar fi născut Cuvântul - Viața Creației și mântuirea Omului creștin ales.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Duhului Sfânt, Creația n-ar fi împodobită în frumos, în sublim, în sfințenie și-n nemurire spirituală.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Fecioarei MARIA, n-ar fi avut loc Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Nașterea lui Iisus Hristos și întronizarea Maicii Domnului - Vlaherna Carpatina ca Împărăteasă a Cerului și a Pământului.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Sfintei Treimi, semințiile, națiunile, popoarele și Biserica lui Hristos nu s-ar fi întocmit, nici pe pământ nici în cer.

Fără Iubirea jertfelnică a Dragostei Suveranilor aleși, a Poporului credincios drept măritor și a Elitei sale naționalist creștin-ortodoxe unitatea spirituală, religioasă și politică a Vetrei Strămoșești, a Patriei - Mame și a Statului național suveran și suzeran nu s-ar fi înfăptuit.

În umbra aurei lui **Mihai Viteazul - Întregitorul Daciei Mari**, la statuia lui de la Universitate, regele Ferdinand prin loialitatea sa față de poporul său, prin zelul și jertfa înălțătoare și pilduitoare a Reginei Maria și prin jertfa sângeroasă și spirituală a Nației sub care s-a înfăptuit unitatea de Neam, Marea Unire a tuturor Românilor, monarhul a rostit: *„Ceea ce strămoșii au visat, ideea pentru care generațiile trecute au suferit și au lucrat, idealul pentru care toată suflarea românească a nădăjduit, iar ostașii noștri și-au vărsat sângele, azi a devenit fapt împlinit. Azi mama România poate strânge pe toți copiii iarăși la sânul ei. Basarabia și Bucovina, cele două fiice răpite, s-au întors una după alta în casa părintească, iar Ardealul, frumosul leagăn al poporului român, de unde au descălecat întâii voievozi ai țărilor românești, a votat azi la Alba Iulia unirea cu Regatul român.”* (Cuvântări de Ferdinand I, p. 125)

Mare păcat însă, că apoi, Regina Maria în loc să-și sacrifice fiul Carol pentru țară, a jertfit Țara pentru fiul nedemn, avar, imoral, ipocrit, nechibzuit, corupt, trădător, laș, ucigaș și mișel.